

givet, at en stor Mængde Mennesker ikke vil kunne affe disse 6 Dre ugentlig, thi man vilde jo ikke kunne faa Folk til at gaa hen hver Lørdag Aften at betale 6 Dre, de allerfleste vilde selvfølgelig vente og betale kvartalvis. Jeg anser det da som givet, at mange af vort Samfunds Medlemmer ikke vilde kunne affe 78 Dre kvartalvis, de ville undlade at betale, mange paa Grund af Bigeghlydighed, og Resultatet vilde sikkert blive, at Kommunerne vilde faa et meget klæffeligt Antal saadanne Beløb at indbetale, og det skulde altsaa betragtes som Fattighjælp, for saa vidt Kommunen ikke foretrakke at lade Beløbet inddrive ved Udpantning. Det er misligt at komme ind paa noget saadant, thi ihvorvel det, som mange ærede Medlemmer vilde fra deres praktiske Gerning i Livet, maa erkendes, at der rundt omkring i Landet er megen god Vilje til at holde sig fri for Fattigvæsenet, er det dog ofte saaledes, at naar den paagældende først er kommen i Forbindelse dermed, har faaet den Jølse, at han er kommen ind under Fattigvæsenet, lader han fem være lige og finder det ret ligegyldigt, om han skal paatreæve lidt mere eller lidt mindre Hjælp. Men vort Samfund trænger just ikke til at faa en Anledning skænket til, at saa mange som muligt komme ind under Fattigvæsenet. Den anden Udeje, at Kommunerne skulde kunne lade Beløbet inddrive ved Udpantning, er ogsaa mislig, fordi den er saa frygtelig omstændelig i Forhold til de meget smaa Beløb, der overhovedet er Tale om. Jeg ser derfor ikke, at det Princip, her er lagt til Grund, er brugeligt for en Institution som Ulykkesforsikring her i Landet. Jeg tror, at det paa de Maader, jeg her kortelig har nævnt, vil føre til saadanne Ulemper for vort Samfund, at det vil blive en Institution, man ikke vil se paa, med velvillige Øine, en Institution altsaa, som man helst, saa snart man har faaet den og søt Ulemperne ved den i nogen Tid, vil ønske derhen, hvor Beberet vokser, og det var ikke det, man skulde.

Mogle Smaating, som jeg ikke tillægger videre Betydning, da de selvfølgelig kunne rettes, skal jeg blot i Forbigaaende nævne. Saa vidt jeg kan se, sker der den Aret med det temmelig store Antal, som det sikkert vil blive, der lader Kommunen betale, at de

næppe efter Lovforslagets Affattelse i Ulykkestilsfælde af Ulykkesforsikringen vilde kunne faa nogen Forsikring udbetalt. Det er jo præciseret meget bestemt, at Betingelsen for at kunne faa Pension efter Ulykkestilsfælde eller overhovedet Erstatning for Ulykkestilsfælde er den, at den paagældende har sin Forsikringsbog i Orden, men den paagældendes Forsikringsbog kan jo ikke være i Orden, naar det er Fattigvæsenet, der betaler. Protokollen kan være i Orden, og der kan være afrydset eller afstemplet, saa at man kan se, at Betalingen er erlagt for den paagældende, men den forsikringspligtige gaar selvfølgelig med Bogen, som saaledes ikke kan bringes i Orden, og der er saaledes, saa vidt jeg kan se, ingen Mulighed for, at han kan faa Pension, naar Ulykfen rammer ham, selv om Kommunen har betalt for ham. Det kan jo imidlertid rettes. Der er forskellige andre Smaating, som jeg heller ikke skal opholde mig ved, idet det nærmest er saadanne Ting, som man kunde komme ud over, naar blot der ikke var saa store Indvendinger mod Hovedprincippet.

Jeg gaar nu over til at se paa den af den ærede Forslagsstiller fremsatte Beregning af det Beløb, han kom til, og som godtgør, at de 6 Dre ugentlig skulde slaa til. Jeg er den ærede Forslagsstiller taknemlig for, at han har givet os den ved Forslagets Forelæggelse, idet man saa har kunnet faa Tid til at se hans Præmisser efter og derefter danne sig et Skøn over, om man kan slutte sig til ham i saa Henseende. Beregningen gaar ud paa, at af Landets 2,185,000 Indbyggere fradrages paa Forhaand som ikke forsikringspligtige 882,000 Børn under 18 Aar samt omtrent 376,000 gifte Kvinder, Resten, 927,000 Individier, er forsikringspligtig. De Beløb, der i Tilfælde af uheldelig Hændelse skulle udredes af Forsikringsinstitutionen, blive, som ærede Medlemmer ville have set, for enlige Mænd 650 Kr., 600 Kr. og 550 Kr. for henholdsvis Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og Landet, for saa vidt den paagældende bliver fuldstændig Invalid, og for saa vidt han ikke er Familieforsørger. For Familieforsørgeren uden Hensyn til Køn er den aarlige Pension henholdsvis 850, 800 og 750 Kr. ligeledes for henholdsvis Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og Landdistrikterne, medens der i Tilfælde af